

Které jablko jsem neutřhl z tebe a kterou růži
kterého ptáka jsem neslyšel zpívat z tvých větví
který vánek mě neovál kolébán tvými halouzkami
pod nimiž se ani nekupuje ani neprodává
ale jen co je zadarmo, má na nich svou cenu
své místo a svůj nezachytitelný třpyt milosti
v něžném šumění světél –

Ze sbírky Rouška Veroničina, úryvek

Eden – ráj

Jan Neruda

Romance štědrovečerní

Petr usne, sotva lehne:
sotva usne, sen se zvedne:
náhlé světlo po krajině
a tak jasno jako ve dne.

Petr celý vyjevený
rodinu zří v prostém stáji.
dítě zrovna sluncem září –
v Petrovi až dech se tají.

A hle, od vesnice spěchá
všechen lid s radostnou tváří.
napřed muži, staří, mladí,
v čele naši muzikáři.

Aj, ti hrajou – jako nikdy!
Tváře dmou se, lítá ruka –
písnička tak mlaskně skočná.
že až Petru nohou cúkává.

Zmlkli. Z řady vystoup Brichta.
vyšňořený, oholený.
býval kaprál u hulánů.
dnes je řečník vyvolený.

A teď houfně zpívající
předstupují hospodyně.
podávají v pytlích, koších,
dobrého co po dědině.

Máslo, jabka, marcipány,
plátno, šátky, věci steré,
Maria jim přikyvuje,
Josef od nich dary bere.

Dvanáct pannen, dvanáct růží.
„Děťátko ty nejjasnější.
přivádíme Anduličku,
že je z nás všech nejkrásnější.“

„To si myslím!“ Petr mručí. –
„Anduličku k tobě vedem,
aby za nás všecky dala
hubičku ti jako s medem.“

Andulička přistupuje,
sotva ale hlavu níží,
Ježíšek už ručky svoje
kolem její šíje kříží.

Jak se směje, jak ji hladí,
jak se k Andulince tulí –
sotva dostal políbení.
už zas znovu rtíky špulí.

Petr sebou hází, bručí,
jako medvěd, když se brání:
„Matka na to mlčky hledí? –
Je to pěkné vychování!“

Ze sbírky Balady a romance, kráceno